

- 2) Het staat aan de nationale rechter om zich, rekening houdend met alle omstandigheden van de hoofdzaak, ervan te vergewissen dat de belasting die concreet voor de betrokkene voortvloeit uit de toepassing van de nationale regeling die in de hoofdzaak aan de orde is en uit de cumulatie van de vervolgingsmaatregelen en sancties die op grond daarvan is toegestaan, de ernst van het gepleegde delict niet te buiten gaat.

(¹) PB C 414 van 14.12.2015.

Arrest van het Hof (Vijfde kamer) van 22 maart 2018 (verzoeken om een prejudiciële beslissing ingediend door de Lietuvos Aukščiausiasis Teismas — Litouwen) — procedures ingeleid door Agnieška Anisimovienė e.a. (C-688/15) / „Indėlių ir investicijų draudimas” VĮ (C-109/16)

(Gevoegde zaken C-688/15 en C-109/16) (¹)

(Prejudiciële verwijzing — Depositogarantie- en beleggerscompensatiestelsels — Richtlijn 94/19/EG — Artikel 1, punt 1 — Deposito's — Creditsaldi die tijdelijk voortvloeien uit normale banktransacties — Richtlijn 97/9/EG — Artikel 2, lid 2, tweede alinea — Gelden die zijn verschuldigd aan een belegger of aan hem toebehoren en die voor diens rekening door een beleggingsonderneming worden gehouden in verband met beleggingsverrichtingen — Kredietinstelling die effecten uitgeeft — Gelden die door particulieren aan deze instelling zijn betaald voor de inschrijving op nog uit te geven effecten — Toepassing van richtlijn 2004/39/EG — Faillissement van voornoemde instelling vóór de uitgifte van de betrokken effecten — Overheidsbedrijf dat verantwoordelijk is voor de depositogarantie- en beleggerscompensatiestelsels — Inroepbaarheid van de richtlijnen 94/19/EG en 97/9/EG tegen dat bedrijf)

(2018/C 166/03)

Procestaal: Litouws

Verwijzende rechter

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Partijen in het hoofdgeding

Agnieška Anisimovienė e.a.

in tegenwoordigheid van: bankas „Snoras” AB, in liquidatie, „Indėlių ir investicijų draudimas” VĮ, bankas „Finasta” AB (C-688/15)

„Indėlių ir investicijų draudimas” VĮ

in tegenwoordigheid van: Alvydas Raišelis, bankas „Snoras” AB, in liquidatie (C-109/16)

Dictum

- 1) De bepalingen van richtlijn 97/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van 3 maart 1997 inzake de beleggerscompensatiestelsels, en die van richtlijn 94/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 1994 inzake de depositogarantiestelsels, zoals gewijzigd bij richtlijn 2009/14/EG van het Europees Parlement en de Raad van 11 maart 2009, moeten aldus worden uitgelegd dat vorderingen die verband houden met gelden die met het oog op de inschrijving op door een kredietinstelling nog uit te geven effecten zijn afgeschreven van door particulieren bij die kredietinstelling gehouden rekeningen, en bijgeschreven op rekeningen die zijn geopend op naam van die instelling, in omstandigheden waarin die effecten uiteindelijk vanwege het faillissement van die instelling niet zijn uitgegeven, zowel vallen onder de in richtlijn 97/9 voorziene beleggerscompensatiestelsels als onder de in richtlijn 94/19 voorziene depositogarantiestelsels.

- 2) Artikel 2, lid 3, van richtlijn 97/9 moet aldus worden uitgelegd dat de aangezochte rechter in een situatie waarin vorderingen zowel vallen onder de in richtlijn 94/19 voorziene depositogarantiestelsels als onder de in richtlijn 97/9 voorziene beleggerscompensatiestelsels, en waarin de nationale wetgever dergelijke vorderingen niet heeft toegerekend aan een stelsel dat valt onder de ene of de andere richtlijn, op basis van die bepaling niet zelf kan beslissen welk stelsel op de houders van dergelijke vorderingen van toepassing is. In een dergelijke situatie staat het daarentegen aan die houders om te kiezen door welk van beide stelsels waarmee in het nationale recht uitvoering is gegeven aan deze twee richtlijnen zij willen worden gecompenseerd.
- 3) Artikel 1, punt 1, van richtlijn 94/19, zoals gewijzigd bij richtlijn 2009/14, en artikel 1, punt 4, en artikel 2, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 97/9 moeten aldus worden uitgelegd dat zij door particulieren voor de nationale rechter kunnen worden aangevoerd ter ondersteuning van verzoeken om compensatie die worden gericht aan een overheidsbedrijf dat in een lidstaat is belast met depositogarantie- en beleggerscompensatiestelsels.

⁽¹⁾ PB C 106 van 21.3.2016.
PB C 156 van 2.5.2016.

Arrest van het Hof (Grote kamer) van 20 maart 2018 — Europese Commissie / Republiek Oostenrijk
(Zaak C-187/16) ⁽¹⁾

(Niet-nakoming — Richtlijnen 92/50/EEG en 2004/18/EG — Overheidsopdrachten voor diensten — Staatsdrukkerij — Vervaardiging van identiteitsdocumenten en andere officiële documenten — Gunning van de opdrachten aan een privaatrechtelijke onderneming zonder voorafgaande aanbestedingsprocedure — Bijzondere veiligheidsmaatregelen — Bescherming van de wezenlijke belangen van de lidstaten)

(2018/C 166/04)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: A. Tokár en B.-R. Killmann, gemachtigden)

Verwerende partij: Republiek Oostenrijk (vertegenwoordiger: M. Fruhmann, gemachtigde)

Dictum

- 1) De Republiek Oostenrijk is tekortgeschoten in de verplichtingen die op haar rusten krachtens artikel 4, lid 2, en artikel 8 van richtlijn 92/50/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening, gelezen in samenhang met de artikelen 11 tot en met 37 van deze richtlijn, alsook krachtens de artikelen 14 en 20 van richtlijn 2004/18/EG van het Europees Parlement en de Raad van 31 maart 2004 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor werken, leveringen en diensten, gelezen in samenhang met de artikelen 23 tot en met 55 van deze richtlijn, doordat zij opdrachten voor diensten die bestaan in de vervaardiging van paspoorten met chip, noodpaspoorten, verblijfsdocumenten, identiteitsbewijzen, rijbewijzen in creditcardformaat en kentekenbewijzen in creditcardformaat, zonder aanbesteding ervan op het niveau van de Europese Unie rechtstreeks aan de Österreichische Staatsdruckerei GmbH heeft gegund, en doordat zij nationale bepalingen heeft gehandhaafd op grond waarvan aanbestedende diensten gehouden zijn die opdrachten voor diensten zonder aanbesteding ervan op het niveau van de Unie rechtstreeks aan die vennootschap te gunnen.
- 2) Het beroep wordt verworpen voor het overige.